

WEER WAT GELEERD
(Trainees)

Eenakter

door

JOHN LOFASO

vertaling

Janny Spijker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WEER WAT GELEERD – TRAINEES** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOHN LOFASO** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Lars

Sonny

Jane

Honey

EERSTE SCÈNE

Speelt zich af in een taxi. Als de lichten aan gaan zien we Lars op de bestuurdersplaats zitten. Sonny komt naar de taxi toe.

SONNY: 74 th en Madison. Als je snel bent, krijg je een extra fooi.

LARS: Zeker haast?

SONNY: Dat heeft toch iedereen..? Hoe heet je?

LARS: Lars.

SONNY: Een interessante naam. Hoe kom je in een taxi?

LARS: Ik heb gesolliciteerd en ze hebben me aangenomen.

SONNY: Je meent het, zo gaat het nou meestal. Ik bedoel dat je er niet uitziet als een taxichauffeur. Je ruikt er trouwens ook niet naar. Niet dat ik wat tegen je beroep heb, maar soms kom ik in een taxi en dan zou ik het liefst een luchtverfrisser in mijn neus stoppen, als je begrijpt wat ik bedoel.

LARS: Absoluut.

SONNY: Je zit zeker tussen twee banen in.

LARS: Zoiets.

SONNY: Dacht ik al. Je ziet eruit alsof je wat te bieden hebt, niet dat uiterlijk alles zegt, maar het kan de rekeningen betalen, hè?

LARS: Ja.

SONNY: Daar heb ik bewondering voor. Dat iemand tijdelijk een baan aanneemt beneden zijn kunnen tot hij weer boven Jan is.

LARS: Wat mankeert er aan het beroep taxichauffeur?

SONNY: Niets.. helemaal niets... voor sommigen. De vraag is; Waarom doe jij dit, als je geen taxichauffeur wilt zijn?

LARS: Het is werk... voorlopig.

SONNY: Het lijkt mij toe, als ik zo vrij mag zijn, dat je eerdaags zult moeten veranderen van baan. Hoe eerder, hoe beter... De touwtjes van je leven zelf in handen nemen. Soms moet je gewoon eens een risico durven nemen. Wat wil je?

LARS: Dat weet ik eigenlijk niet....

SONNY: Je bent nog op zoek naar jezelf.

LARS: Zoiets.

SONNY: Niks mis mee... sommigen van ons zijn laatbloeiers. Hoe oud ben je?

LARS: Dertig.

SONNY: 't Is niet waar! Ik had je hooguit 26 gegeven. Ben je al zo oud? Nee, sorry, ik zeg het verkeerd, zo bedoel ik het helemaal niet. Jezus man, je komt nog maar pas kijken. Ik ben al 52.

LARS: Je ziet er goed uit voor iemand van 52.

SONNY: (*lacht*) Die zit. Ik hou wel van iemand die van zich af kan bijten.

Je vindt me eigenlijk maar een klootzak, hè?

LARS: Niet echt.

SONNY: "Niet echt" zegt ie. Laat ik alle twijfels dan maar weghalen. Ik ben een klootzak, maar in mijn positie kan ik me dat veroorloven.

LARS: Is dat zo?

SONNY: Zeg Lars, wil jij de rest van je leven blijven werken? Ik bedoel, vroeger in het stenen tijdperk was dat nog heel gewoon, maar sindsdien is er veel veranderd. Denk je weleens aan de toekomst?

LARS: Ja, weleens teveel.

SONNY: Dat komt omdat je een slimme jongen bent... Wat zou je zeggen als ik je vertelde dat... ach nee, laat ik je dit vragen; Vind je dat rijke mensen hun rijkdom moeten delen?

LARS: ...Heb jij de een of andere filantropische instelling?

SONNY: Nee, en het is geen instinker ook.

LARS: Oh.

SONNY: Sorry als ik je die indruk heb gegeven.

LARS: Om op je vraag terug te komen, ja, ik vind dat die mensen hun rijkdom moeten delen.

SONNY: Dat vind ik nou ook. Ik ben Sonny Lake, hier heb je mijn kaartje.

LARS: Sonny Lake? Je kwam me al bekend voor. Ik ken jou, jij bent die onroerend goed persoon. Ik heb je advertentie op de kabel gezien.

SONNY: Dat is geen advertentie, dat is informatie, jongen. Een groot verschil.

LARS: Dus jij verdient een hoop geld met onroerend goed verkopen, hè?

SONNY: Onroerend goed verkoopt zichzelf, dat verkoop je niet, je regelt het. Dat is les een, schrijf het op.

LARS: Oh, ik begrijp het, dit is uit een van je cursussen.

SONNY: Heb ik iets over een cursus gezegd?

LARS: Nee, maar dat is toch wat je doet? Je geeft toch cursussen in onroerend goed?

SONNY: Vroeger wel, maar ik heb nu een heel andere methode... Kijk, laat ik het ronduit zeggen, Lars. Je zit in een zinkend schip. Hoe lang denk je dat dit baantje nog zal zorgen voor een dak boven je hoofd? Vertel me de waarheid, je zit op zwart zaad, waar of niet?

LARS: Ach, het zou beter kunnen.

SONNY: Precies; dat je hier in deze taxi zit, bewijst dat. Je hebt mijn informatie gezien, dus je weet in wat voor onroerend goed zaken ik zit.

LARS: Ja, bejaardentehuizen...

SONNY: Nee, nee, nee, we noemen ze nooit bejaardentehuizen. Het zijn appartementen voor arrivés, onthoud dat. Als die oude wijven het woord bejaardentehuis horen, krijgen ze visioenen van plastic reigers

bij een oprijlaan. En onthoud dat zij degene zijn die de knip beheren. Die oude kerels kunnen niet eens meer twee bij elkaar passende sokken vinden, laat staan onroerend goed kopen. Weet je, er is iets helemaal mis met onze manier van samenleven. De oudjes hier hebben weinig zelfrespect. Ze denken dat de rest van de samenleving ze ziet als rottend vlees. Daarom moeten we heel zorgvuldig onze woorden uitzoeken als we met deze mensen willen onderhandelen. Jezus, in het verre oosten kijken ze vol eerbied naar hun ouderen. Ze worden behandeld alsof ze bijna God zelf zijn, ze zullen hem waarschijnlijk ook wel eerder ontmoeten, maar dat doet er niet toe. Niemand wil zich onbelangrijk of nutteloos voelen, Lars. En dat is wat wij verkopen. Wij verkopen zelfrespect. Niet zomaar een krotje in een warme omgeving waar ze het laatste beetje sap uit hun huid kunnen laten drogen en dan dood neervallen door een hartaanval in een supermarkt, nee, wie onroerend goed koopt bij Sonny Lake, krijgt een plekje in een goed functionerende gemeenschap, speciaal gericht op de behoeften van oudere mensen. Kun je me nog volgen?

LARS: Ongeveer...

SONNY: Goed, want nu komt het gedeelte wat jou aangaat. Luister. Ik ga van start met een nieuw trainingsprogramma, met een klein groepje jongeren die ik persoonlijk heb uitgepikt. Ze krijgen in mijn hoofdbureau in Florida een geduchte training, volkomen gratis, en aan het eind gaan ze op pad om onroerend goed van Sonny Lake te verkopen. Wat vind je daarvan?

LARS: Klinkt eh... goed.

SONNY: Dus je hebt wel interesse?

LARS: Ben ik een van je uitpikkers?

SONNY: Ja! Jezus, man, word wakker. Het geld ligt hier voor het oprapen. Binnenkort komen er kuddes bejaarden. Big Business. Kun je voorstellen hoe het er over twintig jaar uit zal zien, dan ben je binnen. Hoef je je nooit meer druk te maken over wat voor baan ook. Tegen de tijd dat de grootste kudde eraan komt strijk jij de commissie op van de agenten die je onder je hebt werken. Hier moet ik zijn, aan de linkerkant. Hier heb je mijn kaartje, denk erover. Als je langs wilt komen om erover te praten kun je het beste 's morgens komen, dan ben ik thuis. Maar bel eerst even. Wat krijg je van mij?

LARS: Zeven dollar.

SONNY: Alsjeblieft, zo is het goed. Je zult het nodig hebben als je besluit niet te bellen.

LARS: Dat is heel royaal, bedankt.

SONNY: Dit is de kans waar je op hebt zitten wachten, Lars, laat het moment niet voorbijgaan. Na negenen kun je me bereiken.

LARS: Oké, leuk je gesproken te hebben.

SONNY: Ciao.

LARS: Ciao. (*Sonny gaat af, het licht gaat langzaam uit*)

TWEEDE SCÈNE

In de keuken van Sonny Lake, de volgende morgen. Sonny komt op in kamerjas. Lars volgt hem.

LARS: Als ik te vroeg ben dan zeg je het maar, hoor, dan loop ik nog wel een eindje om of zo...

SONNY: Ben je gek, als ik thuis ben loop ik er altijd zo bij. *(gaapt)* Wat dacht je van koffie?

LARS: Graag, dank je.

SONNY: Ja, eh de koffie staat daar, help jezelf.

LARS: Oh.. okè. *(terwijl Lars koffie voor zichzelf inschenkt sleept Sonny een grote zak hondenvoer naar de keukentafel)*

SONNY: Kon je het een beetje vinden?

LARS: Eerlijk gezegd zijn de straatnamen in deze buurt moeilijk te vinden.

SONNY: Ja, dat kan gebeuren. Wil je me even dat dienblad aangeven? *(Lars pakt een dienblad van het aanrecht waarop een stuk of zes hamburgers liggen. Hij zet dit op de tafel terwijl Sonny plastic handschoenen aantrekt)* Voedertijd voor de honden.

LARS: Welke honden?

SONNY: Heb je ze niet gezien? Prachtige dieren, kijk maar uit het raam.

LARS: Wauw!

SONNY: Mooi, hè? Het vrouwtje is een kampioene.

LARS: Ze moeten je heel wat gekost hebben.

SONNY: Eerlijk gezegd heb ik alleen het vrouwtje gekocht. Twee jaar geleden heb ik haar laten dekken. De eigenaar van het mannetje heeft altijd de eerste keus, maar mijn Brutus bleek de prijswinnaar.

LARS: Wat is er met die kleine? Het lijkt wel alsof ze mank loopt.

SONNY: Dat is Twiggy. Zij was de zwakste uit het nest. We konden haar niet verkopen omdat een van haar achterpoten misvormd is. *(Sonny mixt het hondenvoer met de hamburgers)* Alleen het droge spul moeten ze niet, dus gooi ik er een paar Price Buster hamburgers doorheen.

LARS: Price Buster?

SONNY: Ja, je weet wel, zo'n groothandel waar je een jaarlijkse contributie aan moet betalen en in ruil daarvoor krijg je dit soort dingen heel goedkoop. Maar daarvoor moet je wel een heleboel van die rotzooi tegelijk kopen. Maar als je met 14 kinderen van de bijstand moet leven, dan is Price Buster iets voor jou.

LARS: Of als je een paar van die honden hebt.

SONNY: Precies. En heb je besloten mee te doen?

LARS: Ik heb zitten nadenken over wat je zei. Over de touwtjes in eigen handen nemen en een sprong in het diepe wagen.

SONNY: Ja, en...

LARS: En...

SONNY: Je instinct vertelt je de sprong met mij te wagen, heb ik gelijk?

LARS: Niet helemaal.

SONNY: Je denkt toch niet dat ik ernaast zit?

LARS: Nee, zo simpel is het denk ik niet....

SONNY: Dat is jouw probleem, je denkt teveel. Ik bedoel, als jij je hele leven passief wilt blijven dan heb ik niets aan je. Begrijp me niet verkeerd. Ik bewonder intellect, maar we hadden als mensen niks bereikt als we alleen maar de hele dag op ons achterwerk waren blijven zitten filosoferen over het leven. De leeuwen van deze wereld zijn degene die wat bereiken.

LARS: Zo klinkt het net alsof we met z'n allen in de jungle leven.

SONNY: Dat is wat ik je probeer te leren, Lars. We zijn dieren in de jungle. We denken graag dat we onszelf enorm hebben ontwikkeld, maar dat is niet zo. Onze omgeving is meer veranderd, dan wij zelf. Als een leeuw op jacht gaat, dan denkt hij niet na over of het hem wel of niet zal lukken. Hij focust zich op de dichtstbijzijnde prooi en gaat ervoor. Het enige verschil tussen zijn en jouw jungle is dat in jouw jungle jager en prooi dezelfde zijn. Of je geeft gehoor aan je jagers instincten en slaagt of je blijft op een open veld staan nadenken over het leven samen met de andere idioten, terwijl de leeuwen van deze wereld jullie allemaal afslachten. Zorg dat jij de leeuw bent, jongen. Vertrouw op je instinct. Kun je hem niet voelen, zo af en toe? Als een groot harig beest dat in je nek staat te hijgen? Dat ben jij, Lars, dat is de leeuw in jou. Ik begrijp dat die gedachte, omdat je een gevoelige jongeman bent, je misschien een beetje angst aanjaagt. Als ik je zou vertellen dat ik een zorgend en gevoelig persoon ben, zou je dat geloven?

LARS: Ja, waarom niet.

SONNY: Het is prima om allebei te zijn, dat is gezond. (*idee*) Ik ben blij dat je hier bent, want dan kan ik je laten zien wat ik bedoel. Die prijswinnaars daar buiten, zijn prachtige dieren net als wij, maar tegelijkertijd ook bloeddorstige moordenaars. Ze waren eeuwenlang de bewakers van de Chinese keizers. En ook al hebben ze liefde en respect voor hun meester, dat killerinstinct hebben ze ook nog steeds. Als je dit voedsel buiten zet, zul je zien wat ik bedoel.

LARS: Ik?

SONNY: Ja, verdorie Lars, doe het! (*Hij duwt het dienblad Lars in de hand en werkt hem de deur uit. Lars af en even later weer op. Ze gaan*

samen naar het raam en we horen blaffende en grommende honden)
Zie je wat ik bedoel? Een blad, drie honden. Broer tegen zus, moeder tegen zoon... Eet of gegeten worden. Dat is de wereld waarin wij leven. Ga je je honger stillen of ga je als lunch dienen? *(einde scène)*

DERDE SCÈNE

Een bankje buiten bij de afvaart van de ferry. Jane zit op de bank te lezen. Een rosé ticket steekt uit haar boek.

Lars komt gejaagd op. Een aktetas in zijn ene hand en een rose ticket in de andere. Hij gaat ook op de bank zitten en ziet dan het ticket van Jane.

LARS: Neem me niet kwalijk, ik...

JANE: Ja?

LARS: Sonny Lake zeker?

JANE: Ja, hoe weet je dat?

LARS: Ik ook. (*laat ticket zien*) Ik zag het jouwe.

JANE: Oh.. ja, dat was ik vergeten.

LARS: Ik ben Lars.

JANE: Jane, aangenaam.

LARS: Hai Jane... Wacht je al lang?

JANE: Tien minuten ongeveer. Ik heb de vorige boot net gemist. Het kan geen lange reis zijn want je kunt de overkant van hieraf zien.

LARS: Is dat zo?

JANE: Ja, zie je die haven daar aan de overkant en die grote boot?

LARS: Oh ja.

JANE: Ik denk dat ze daarom maar een boot hebben, omdat het zo'n korte afstand is.

LARS: Ik denk het ook. Kom je uit New York?

JANE: Ja; en jij?

LARS: Ik woon daar nu, maar oorspronkelijk kom ik uit Providence.

JANE: Rhode Island. Daar ben ik nog nooit geweest.

LARS: Ben jij even gelukkig. Hoewel, de stranden zijn wel leuk.

JANE: Ik kom uit New York, Rochester. Mijn ouders wonen daar nog steeds. Ik begrijp niet waarom. Het sneeuwt er voortdurend. Soms van oktober tot april. Afschuwelijk.

LARS: Dat lijkt me ook.

JANE: Maar we hebben natuurlijk wel de Rochester Redwings baseball team. Cal Ripkin heeft daar nog in gespeeld. Mijn zuster zegt dat ze een korte affaire met hem heeft gehad. Maar of dat waar is? Ze is een beetje gek, ze moest een tijdje weg.

LARS: Oh, dat spijt me.

JANE: Geeft niet hoor. Het gaat nu een stuk beter met haar. Hoewel ze af en toe op tilt slaat als iemand iets verkeerd zegt.

LARS: Oh.

JANE: Ik ben daar heel snel weggegaan.

LARS: Ik ken dat gevoel.

JANE: Dus jouw familie is ook een beetje... Sorry, dat gaat me niks aan.

LARS: Gek? Wilde je dat vragen? Wiens familie niet? Soms helpt het om erover te praten.

JANE: Dat ben ik met je eens.

LARS: Mijn familie is heel erg religieus. Niet dat daar iets mis mee is, maar mijn familie is in alles heel extreem.

JANE: Oh.

LARS: Dat kan een kind heel erg doen afschrikken. Mijn oma had een groot raam aan de voorkant van haar huis met daarin een beeld van Jezus met een doornenkroon. Het was levensecht, met sijpelend bloed langs zijn gezicht en een verschrikkelijk gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht. Als je er langer dan een paar seconden naar keek leken zijn ogen op je af te komen. Ik was daar doodsbang voor. Volgens mijn oma hield het beeld het boze buiten de deur. Ik begon al te denken dat ik het boze was, want ik vond het zo eng dat ik liever niet naar haar toe ging. Tot ik mezelf op een dag dwong voor het raam te gaan staan en naar het beeld te kijken. Het was in het begin heel moeilijk om het vol te houden, maar na een tijdje verdween mijn angst gewoon.... Hoe oud ben je?

JANE: Dertig.

LARS: Ik ook. Je ziet er jonger uit.

JANE: Ik zie eruit als dertig.

LARS: Ik dacht meer aan vijf/zesentwintig.

JANE: Zo zien de meeste mensen eruit als ze dertig zijn. Als ik je een foto zou laten zien van toen ik vijfentwintig was dan zou je denken dat die foto gisteren was gemaakt. Pas als ik mijn mond open doe lijk ik op dertig. Denk ik tenminste. Teleurgesteld dat ik niet jonger ben?

LARS: Nee, waarom zou ik?

JANE: De meeste jongens van jouw leeftijd hebben dat wel. Die vinden het niet prettig om te gaan met een vrouw van hun leeftijd. Volgens mij denken ze zoiets van; Als ze dertig is en nog steeds alleen, dan heeft ze vast heel wat meegemaakt en haat ze mannen. Of als dat niet zo is, dan heeft ze vast een slechte relatie achter de rug en dan is het slechts een kwestie van tijd voor ze de rotzooi van die andere vent op mij projecteert. Was dat niet wat je net dacht?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto